

wać odpowiednie przepisy prawa budowlanego i przepisy o postępowaniu przymusowym w administracji lub przepisy dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. z 1947 r. Nr 37, poz. 181 z późniejszymi zmianami), a w szczególności zastosować przewidziane w tych przepisach środki przymusowe bądź wykonanie zastępcze.

§ 5. Odgruzowanie i uporządkowanie odgruzowanych nieruchomości na obszarach miast i osiedli powinno być przeprowadzone przy rozwinięciu w jak największych rozmiarach czynów społecznych, w szczególności wyłącznie w ramach czynów społecznych powinno być przeprowadzone uporządkowanie nieruchomości.

§ 6. 1. Rozbiórki oraz odgruzowanie i uporządkowanie odgruzowanych nieruchomości powinny być objęte programami akcji ustalonymi przy uwzględnieniu okresów wymienionych w § 2. Programy te ustala przewodniczący prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

2. Programy, o których mowa w ust. 1, zostaną przedłożone do zatwierdzenia Ministrowi Gospodarki Komunalnej w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszej uchwały. Programy powinny uwzględniać zakres prac wykonywanych w ramach czynów społecznych.

3. Programy akcji, o których mowa w ust. 1, powinny być uzgodnione z wojewódzkimi konserwatorami zabytków w celu uchronienia od zniszczenia zabytkowych elementów.

§ 7. 1. Minister Finansów zapewni w budżecie centralnym Ministerstwa Gospodarki Komunalnej na cele rozbiórki

i odgruzowania nieruchomości położonych na terenie miast i osiedli i będących w zarządzie organów do spraw gospodarki komunalnej i mieszkaniowej prezydium rad narodowych niezbędne środki finansowe w kwocie do 320 mln. zł na lata 1961—1964. Na 1961 r. przyznaje się dotację w wysokości 140 mln. zł.

2. Upoważnia się Ministra Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Ministrem Finansów do rozdziału kwoty 320 mln. zł, o której mowa w ust. 1, na poszczególne lata 1961—1964 oraz na poszczególne województwa.

3. Środki, o których mowa w ust. 1, objęte są budżetem centralnym i są przydzielane przez Ministra Gospodarki Komunalnej prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) w miarę postępu robót.

§ 8. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Gospodarki Komunalnej, Ministrowi Finansów, Przewodniczącemu Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury oraz prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 9. Traci moc uchwała nr 666 Prezydium Rządu z dnia 20 sierpnia 1955 r. w sprawie planowej akcji usunięcia pozostałości zniszczeń wojennych w miastach i osiedlach (Monitor Polski Nr 92, poz. 1189).

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

426

UCHWAŁA Nr 424 RADY MINISTRÓW

z dnia 19 grudnia 1960 r.

w sprawie trybu zawiadamiania nadrzędnych organów administracyjnych o niezalutwieniu sprawy w terminie przepisany.

Na podstawie art. 33 § 3 kodeksu postępowania administracyjnego Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Uchwała normuje tryb zawiadamiania przez organ administracji państwowej organu wyższego stopnia, a przez organ administracyjny prezydium rady narodowej — także tego prezydium o niezalutwieniu sprawy w terminie przepisany.

2. Artykuły powołane bez bliższego określenia oznaczają artykuły kodeksu postępowania administracyjnego.

§ 2. 1. Zawiadomienie o niezalutwieniu sprawy powinno nastąpić po upływie dwóch miesięcy od daty wszczęcia postępowania, a w postępowaniu odwoławczym — po upływie jednego miesiąca od daty otrzymania odwołania przez organ odwoławczy.

2. Terminy przewidziane w ust. 1 nie biegną:

- 1) w toku dokonywania określonych czynności w terminach przewidzianych w przepisach prawnych,
- 2) w okresie zawieszenia postępowania,
- 3) w okresie opóźnienia spowodowanych z winy strony.

3. Zwłoka w zalutwieniu sprawy spowodowana przyczyną niezależną od organu nie powoduje przedłużenia terminów zawiadomienia o niezalutwieniu sprawy, ustalonych w ust. 1.

4. Zawiadomienie wysyła się niezwłocznie po upływie terminów, o których mowa w ust. 1, nie później jednak niż w ciągu tygodnia.

§ 3. Zawiadomienie o niezalutwieniu sprawy następuje przez przesłanie do organu wyższego stopnia (prezydium ra-

dy narodowej) odpisu pisma skierowanego do strony w myśl art. 33 § 1 i 2.

§ 4. 1. Właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) może zarządzić zamiast zawiadomienia indywidualnego w trybie § 3 okresowe zawiadomienie organów wyższego stopnia w formie zbiorczego wykazu o niezalutwieniu określonej kategorii spraw w terminie przepisany.

2. Zawiadomienie prezydium rad narodowych w formie zbiorczego wykazu o niezalutwieniu określonej kategorii spraw w terminie przepisany przez podporządkowane im organy administracyjne może zarządzić prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

3. Zarządzenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, może w szczególności dotyczyć spraw nie zalutwionych w terminie przepisany z powodu braku możliwości faktycznych do wykonania na rzecz strony lub stron takich świadczeń, o które strona zwróciła się do organu (np. przydzielenie lokalu itp.).

4. Zarządzenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, nie zwalnia od indywidualnego zawiadomienia stron w myśl art. 33 § 1 i 2.

5. W zbiorczym wykazie należy podać określenie sprawy i jej przedmiotu, przyczyny zwłoki, nowo ustalony termin oraz numer i datę zawiadomienia, skierowanego do strony. Jeżeli ustalenie nowego terminu zalutwienia sprawy nie jest możliwe z przyczyny niezależnej od organu, w zawiadomieniu należy podać, iż sprawa będzie zalutwiona w termi-

nie oznaczonym w art. 32 § 1, licząc od daty ustania tej przyczyny.

§ 5. 1. Organ wyższego stopnia (prezydium rady narodowej) rozpatruje zasadność przyczyn niezłatwienia sprawy wskazanych w zawiadomieniu lub wykazie i w razie potrzeby podejmuje odpowiednie kroki w celu przyspieszenia załatwienia sprawy.

2. Niezależnie od rozpatrywania indywidualnych i zbiorczych zawiadomień o niezłatwieniu spraw w terminie prze-

pisany organ wyższego stopnia oraz nrezydium rad narodowych powinny przy ocenie pracy podporządkowanych im organów czynić przedmiotem swej analizy również terminowość w załatwianiu spraw, wymaganą przez kodeks postępowania administracyjnego.

§ 6. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

§ 7. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1961 r.
Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

427

UCHWAŁA Nr 427 RADY MINISTRÓW

z dnia 21 grudnia 1960 r.

w sprawie nadawania wyróżnień i odznak „Zasłużonego Działacza Turystyki”, „Zasłużonego Działacza Kultury Fizycznej” i „Zasłużonego Mistrza Sportu”.

W celu nagradzania zasług położonych dla rozwoju i upowszechnienia turystyki i krajoznawstwa oraz kultury fizycznej i sportu nadawane będą następujące wyróżnienia i odznaki:

- 1) „Zasłużonego Działacza Turystyki”,
- 2) „Zasłużonego Działacza Kultury Fizycznej”,
- 3) „Zasłużonego Mistrza Sportu”.

§ 1. Wyróżnienia i odznaki ustanowione w § 1 mogą być nadawane osobom, które szczególnie zasłużyły się na polu:

- 1) rozwoju i upowszechnienia turystyki oraz kultury fizycznej i sportu,
- 2) podniesienia kultury turystycznej wśród szerokiej rzeszy turystów,
- 3) działalności naukowo-badawczej, autorskiej i wydawniczej w zakresie turystyki i krajoznawstwa oraz kultury fizycznej i sportu,
- 4) podniesienia poziomu ideowego i wychowawczego ruchu turystyczno-krajoznawczego oraz ruchu sportowego.

§ 2. Wyróżnienia i odznaki ustanowione w § 1 mogą być nadane tej samej osobie tylko jeden raz.

§ 3. Wyróżnienia i odznaki nadaje Główny Komitet Kultury Fizycznej i Turystyki w drodze uchwały zatwierdzonej przez Prezesa Rady Ministrów.

§ 4. 1. Utrata wymienionych w § 1 wyróżnień i odznak następuje na skutek skazania na karę utraty obywatelskich praw honorowych.

2. Pozbawienie wymienionych w § 1 wyróżnień i odznak może nastąpić w razie stwierdzenia, że zostały nadane w wyniku wprowadzenia w błąd albo że osoba wyróżniona dopuściła się czynu, wskutek którego jest niegodna wyróżnienia i odznaki. Pozbawienie następuje w drodze uchwały Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki, zatwierdzonej przez Prezesa Rady Ministrów.

§ 5. Szczegółowe przepisy określające sposób i porządek przedstawiania wniosków o nadanie wyróżnień i odznak „Zasłużonego Działacza Turystyki”, „Zasłużonego Działacza Kultury Fizycznej” oraz „Zasłużonego Mistrza Sportu”, wzory odznak, ich wymiary, tryb wręczenia i sposób noszenia ustali Przewodniczący Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki.

§ 6. Koszty wyróżnień i odznak oraz wydatki związane z ich nadawaniem ponosi Główny Komitet Kultury Fizycznej i Turystyki.

§ 7. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki.

§ 8. Traci moc uchwała Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1950 r. o ustanowieniu i nadawaniu tytułu i odznaczenia „Zasłużonego Działacza Kultury Fizycznej” i „Zasłużonego Mistrza Sportu” (Monitor Polski Nr A-45, poz. 512).

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

428

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 17 grudnia 1960 r.

w sprawie ustalenia zasad i trybu wydawania zezwoleń na wyręb drzew w lasach nie stanowiących własności Państwa i w niektórych lasach państwowych oraz trybu i sposobu kontroli użytkowania tych lasów.

Na podstawie art. 17 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. o zagospodarowaniu lasów i nieużytków nie stanowiących własności Państwa oraz niektórych lasów i nieużytków państwowych (Dz. U. Nr 29, poz. 166) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wyręb drzew w lasach nie stanowiących własności Państwa może nastąpić jedynie na podstawie zezwolenia.

2. Nie uważa się za wyręb drzew zabiegów gospodarczych związanych z prowadzeniem czyszczeń w młodnikach do lat 15; nie dotyczy to drzewek choinkowych, na których wyręb wymagane jest zezwolenie (ust. 1).

3. Organ wydający zezwolenie na wyręb drzew uzależni wydanie zezwolenia od dopełnienia przez posiadacza lasu obowiązku odnowienia wszystkich gruntów leśnych, z których zostały usunięte drzewostany w okresie poprze-

dzającym wydanie zezwolenia, i przeprowadzenia czynności związanych z pielęgnowaniem upraw i młodników, które nie zostały wykonane w tym okresie.

§ 2. 1. Rozmiar wyrębu określa się na podstawie uproszczonego planu urzędzenia gospodarstwa leśnego lub inwentaryzacji.

2. W lasach, dla których nie został sporządzony uproszczony plan urzędzenia gospodarstwa leśnego lub nie została przeprowadzona inwentaryzacja, rozmiar wyrębu ustala się na podstawie stanu lasu i potrzeb gospodarczych posiadacza lasu.

3. W lasach położonych na terenach górskich i podgórskich rozmiar wyrębów powinien być dostosowany do warunków, umożliwiających tym lasom spełnianie nie tylko za-